

хъ съ меня при края и отидохъ на вътрѣ при челядитѣ си, а пакъ азъ се отбихъ още веднажъ у дѣдо Станчови, да се видимъ за послѣденъ путь, когото ненамѣрихъ тамъ, а всичкитѣ му други домашни бѣхъ, именно баба Станчовица, Андони, Точка, Ингелени, Венета и Костадинъ, а Марина невидѣхъ, който бѣше излѣзъ. Починахъ си тамъ у тѣхъ, пораспитахъ ма, разказахъ имъ какво има и какво нѣма, пай-сѣтихъ имъ казахъ, че ще си вървимъ, като имъ поблагодарихъ за приеманието ни и сторената имъ добрина къмъ насъ, оправихъ се съ тѣхъ, а тѣ ма испратихъ и проводихъ много здрави да занеса на сестра си Мария, която искахъ още единъ путь да видятъ; но имъ казахъ: че ще си отидемъ прѣзъ другъ путь, може да се случи да неминемъ прѣзъ Търново, та като тръгнахъ да се отдалечавамъ отъ очитѣ имъ, чухъ подира си единъ момински плачъ на Андони момата имъ, да си бѣрши очитѣ съ кърпа на когото причината незнаяхъ и неразбирахъ защо е. Като се отдѣлихъ оттѣхъ, отправихъ се за Леденикъ по шоссето и стигнахъ часа по $10\frac{1}{2}$ по Турски вечеръта, щото сестра ми, като се научи и чу за дохажданието ми, поплака си малко; но я утѣшихъ, че е срамота да плаче, гдѣто каквото било, било, то отишло веке, а да си глѣдаме сега изново състоянието, което отъ плачъ неразбира; та да се пригответъ, какъ ще си идимъ, и може ли да върви? Приеѣдахме още два дни тамъ; защото щомъ спи отидохъ и на другия денъ падна пакъ една педя снѣгъ, гдѣто въ това врѣме викахъ старѣшинитѣ и ги попитахъ, пускатъ ли ма да си ида, или да имъ слугувамъ до Георгевденъ спорядъ условието? — Така ми отговорихъ, че ще ми пуснатъ, като си приглѣдаме понапрѣдъ и смѣтката, колко врѣме имъ съмъ слугувалъ, да видать какво ми се пада, да ми заплатятъ. Подиръ повикахъ дѣда Иорга ктиора, приглѣдахъ какво ми се пада за три мѣсеца врѣме и колко съмъ зель, гдѣмо каквото оставаше още да ми плашатъ, платихъ ми и него, щото пето тий ми останахъ длѣжни, пето азъ тѣмъ. Подиръ си пригответихъ нужднитѣ потрѣби за въ путь, като малко хлѣбъ, сирене и сланина, безъ които се неможе.